ஸ்ரீ திரிபுரஸுந்தரீஸமேத ஸ்ரீ சந்திரமௌளீசுவராய நம:

ஆர்ய தர்மம்.

ज्योत्स्नागौरं यदचलसुताजानिसंविद्घनं यत्
मेघश्यामं गिरिशकमलावल्लभं वापि रूपम् ।
तद्धन्यानां भवभयहरं दर्शयन्त्याद्य वाचः
तत्राद्येमे वहति कुतुकं चित्तमुत्तंसितेन्दौ ॥ स्तुतिपद्धतौ ॥

சந்திரிகைபோல் வெண்ணிறமாயும் ஞானக்கட்டியாயும் விளங்கும் பார்வதிதேவியின் பதியான ஸ்ரீ சங்கரரென்ன, நீர்கொண்ட மேகம்போல் கறுத்த மேனியையுடையவரும், ஞானக்கட்டியாயும் விளங்கும், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபதியான மஹாவிஷ்ணுவென்ன, இவ்விருவர்களில் யாராவது ஒருவருடைய ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்யும் பாக்யவான்களுடைய ஸம்ஸாரதுக்கத்தை அந்த ஸ்வரூபமானது விலக்கிவிடுகின்றது என்று வாக்குகளுக்குள் முந்தினவைகளான வேதவாக்குகள் அறிவிக்கின்றன. இவ்விரண்டிற்குள் முதலில் கூறப்பட்ட ஸ்ரீசந்திரசேகரரிடம் என்மனமானது சந்தோஷத்தையடைகின்றது,

மறைகளின் உட்கருத்தை உற்று நோக்கின் உமேசரான சிவனுக்கும் ரமேசரான விஷ்ணுவுக்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் கூறப்படவில்லை. இவ்விதமிருப்பதையறியாத சிலர் இவ்விருவரில் ஒருவரைச் சிறுவராகவும் சக்திகுன்றியவராகவும் கூறி பின்னொருவரைப் பெரியவராகவும் அடியார்களின் ஆவலையளிக்கும் சிறந்த சக்திபெற்றவராகவும் போற்றி, தாமும் ஈசுவரநிந்தை என்னும் பாபத்திற்காளாகி பெரியார்களின் மனத்திற்கும் அதிக கஷ்டத்தையுண்டுபண்ணுகிறார்கள். அவ்விதம் வேற்றுமையிருப்பதாக எப்படி இவர்களறிந்தார்களோ தெரியவில்லை. அவர்கள் கூறுவது முற்றிலும் தவறேயாகும் அவ்விருவரும் பலத்திலும் பக்தர்களின் பிரார்த்தனையைப் பூர்த்தி செய்வதிலும் சிறந்த மஹிமைபெற்றிருப்பதிலும், சமானமானவர்களேயாவார்கள். ஆனாலும், எனது சித்தத்திற்குத் திங்களைச் சடையிலணிந்த பரமேசுவரனிடத்தில்பற்றுதலதிகமாக இருக்கின்றதென்று ஒருமஹான் கூறுகின்றார்.

ஆர்யதர்மம் உபபத்திராதிபர்.

ஆர்யதர்மம்.

க்ஷய-௵ சித்திரை-மீ கள-உ

இக்காலத்திற்கு அவசியம் வேண்டியது யாது?

இவ்விதக்கேள்வி வைதிகர்கள் கூட்டத்திலும், லௌகிகர் கூட்டத்திலும் ஆங்காங்கு வெளியாகி வருகின்றது. இதற்குச் சமாதானமும் பற்பல விதமாய் ஆலோசித்து மேதாவிகளாற் சொல்லப்படுகிறது யாதெனில், நம் தேசத்திற்குத் தற்காலம் உபயோகமுள்ளதும், மதம், ஆசாரம், பொருள், தைரியம், தேக பலம்முதலிய யாவற்றையுங்காப்பாற்றக்கருவியாய்நின்றுள்ளதும் உபந்நியாசமே. அனேக தேசாந்திர சரித்திரங்களையும், நம்தேசத்துப் பூர்வாசிரியர் சரித்திரங்களையும் கற்றவர்கள் அறிந்தவிஷயமே இஃது. இஃதன்றிப் பற்பலவிதங்களான ஜனங்களினுள்ளங்களைக் கவர்ந்து ஓர் வழியிற் செலுத்துவது வேறு வழியால் முடியாது. பரோபகாரசிந்தை பண்டிதர்களினிலக்கணமல்லவா? அவர்களது கருணைப்பெருவெள்ளமே பாமரர்களுக்குப்பாக்கியமாய் முடியும். உலகத்தில் தம் வயிற்றை நிரப்பி வீட்டைவிட்டகலாது தம்முடைய பெண்டீர்களுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் அல்லது பந்துக்களுக்கும் சுகமளிப்பவர் பண்டிதராவார்களோ? இவ்விலக்கணம் பூண்ட மகான்களவதரிக்கவா உலகமெதிர்பார்க்கும்? பாமரர்களுக்கு அநுக்கிரம்செய்யத்தக்க நாவலிமைபூண்ட ஓர் மகான்மா அவதரிக்கவல்லவோ உலகமெதிர்பார்க்கும். அன்னியர்களுக்கு அறிஞர்களனுக்கிரகம் அவசியமில்லையே. மற்றவாறுல்வோ பண்டிதர் எடுத்துரைக்கும் விஷயங்களை எதிர்பார்ப்பவர். பண்டிதர்தாமறிந்ததும், தாமனுபவிப்பதும், அநுபவிக்கத்தக்கதுமான சுகத்தை ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு எடுத்து வெளியிடாரேல், அவர் பெயர் மாத்திரையில் பண்டிதரென்பது உண்மை. உலகத்தில் ஓர் சித்திரிகன் சித்திரமெழுதாவிடத்து எங்ஙனம் சிற்பியெனப்படுவான். அவன் பலரறிய ஓர் சித்திரத்தை வரைவானாயின் அவனுக்கு அப்பெயர் வழங்கிவரும். அங்ஙனமே ஓர் பண்டிதர்

தீர்த்தபலன்.

அனந்த தீர்த்தத்தில் திருமாலுக்குப் பிரீதியாகிய சனிவாரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வோருக்குக் காவேரியில் ஸ்நானம் செய்த பலனுண்டாகுமென்று ஆதிசேஷனும்; பக்தோதய தீர்த்தத்தில் ஏகாதசி திதியில் ஸ்நானம் செய்வோருக்குத் திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானம் செய்த பலனுண்டாமென்று வரதராஜ மூர்த்தியும்; இந்திரதீர்த்தத்தில் புதவாரத்தில் ஸ்நானம் செய்வோர்க்கு யமுனை நதிஸ்நான பலமும், இந்திரபதமும் உண்டாமென்று இந்திரனும்; பாஞ்சாலிகா தீர்த்தத்தில் திருவோணம் கேட்டை ஆகிய நக்ஷத்திரங்களில் ஸ்நானம்செய்தால் விரஜாநதியில் ஸ்நானம் செய்த பலனும், சகல ஐசுவரியமுமுண்டாமென்று காளிகாதேவியும் வரங்கொடுத்தனர். இந்த விஷ்ணு க்ஷேத்திரமாகிய பூவைகுண்டத்தில் வசிப்பவர் விஷ்ணுபதத்தையடைவர் இதில் சந்தேகமில்லை.

கர்க்கிரிவரலாறு.

சிந்துதீரத்தில் பாணகுண்டம் என்கிற கிராமத்தில் வசிஷ்ட கோத்ரக்ஞரும், ருக்வேதியருமான கர்க்கிரி என்னும் ஓர் அந்தணர் இருந்தனர். அவர் நித்யகர்மமான சந்தியாவந்தனாதிகளையும், பிதுர்க்கர்மாதிகளையும் கைவிட்டுப் பிறர் பொருளைக் கவர்வதிலும் பரதாரகமனத்திலும், எப்பொழுதும் பிறர் போஜனத்தையே விரும்புவதிலும் ஏனைய பாபச்செயல்களைச் செய்வதிலும் மனமூக்கமுடையவராயும், சாமர்த்தியமுடையவராயுமிருந்தனர். அவர் சித்திரை மாதத்தில் மார்க்கத்திலுள்ள நெல்லிமரங்களிலேறி அக்கனிகளைப் பறித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது காஞ்சி நகரத்தில் ஹரிக்ஷேத்திரவாசியாராகிய ஓரந்தணர் அம்மார்க்கமாக மிகுந்த தாகத்தோடு செல்லும்பொழுது அவருடைய தாகத்தைப் பார்த்து "ஓ பிராமணரே, நீர் தாகத்தோடு போவதாய்த் தெரிகின்றது; ஆகையால் நான் நெல்லிக்கனி தருகின்றேன்; அதைத் தின்பீரானால் தாகம் தீரும்". என்று கூறி ஒரு பிடியளவு நெல்லிக்கனியைத்தந்து "இதோ ஒரு தடாகமிருக்கின்றது" என்று தடாகத்தையும் சுட்டிக்காட்டித் தம்மூருக்குச் சென்றனர். நெல்லிக்கனியைப் பெற்ற அப்பிராமணர் அக்கனியை உண்டு தடாகத்தில் தண்ணீரையும் பருகித் தாகந்தணியப்பெற்று யாத்திரையாகச் சென்றனர்.

சில காலங்கழித்து நெல்லிக்கனி தந்த அந்தப் பிராமணர் மாணமடைய, அவரைக் காலதூதர்கள் சமீபித்துக்கொண்டு போவதற்கு நடுங்கினவர்களாய் "இவன் மஹாபாவி" என்று பேரொலியிட்டு 'என் செய்வோம்' என்றேங்கினவர்களாய்க் கால பாசத்தாற் கட்டித்தண்டத்தால் அடித்தடித்து யமலோகத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட்டனர். அப்பொழுது விஷ்ணுதூதர்கள் வந்து யமதூதர்களைத் தண்டித்து "இவன் புண்ணியசாலி; இவனை நீங்கள் அடிக்கவும், பாசத்தாற் கட்டவுமாயிற்றே? இது நன்றாயிருந்தது" என்று அவரைக் கட்டிய பாசத்தை அவிழ்த்துப் புஷ்பவிமானத்திலேற்றி உபசார மரியாதைகளோடும் பரமபதங் கொண்டுபோய் நாராயணரிடத்தில் விட்டனர்.

இச்செய்தியை இயமனறிந்து வைகுண்டத்துக்குப்போய் நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு "இந்தப் பிராமணன் என்ன புண்ணியம் செய்தனன்? இவன் செய்தவை எலலாம் பாபமே. ஆகையால் எனது லோகத்தில்என்வசமாயிருக்கத்தக்கவன்" என்றுகூற நாராயணர் இயமனைப்பார்த்துக்"காஞ்சிக்ஷேத்திரத்தில் ஆக்னேய திக்கிலுள்ள பூலோக வைகுண்டத்தில் இந்தப்பிராமணன் ஒரு புண்ணியத்தைச் செய்திருக்கின்றனன். அஃது ஒன்று அனந்தமாய் அவன் செய்த பாவங்களையெல்லாம் போக்கி இந்தவைகுண்டத்துக்குவரும் புண்ணியசீலர்களுள் ஒருவனுக்கியது. அவன் செய்த புண்ணியம் என்னவெனில் முன்சொல்லிய எனது க்ஷேத்திரத்திலிருந்து யாத்திரையாக ஒரு பிராமணன் தாகத்தோடு செல்லும்பொழுது அவன் தாகம்தணிவதற்குத்தான்வைத்திருந்த நெல்லிக்கனியிற் சிலகொடுத்து ஒரு தடாகத்தையுங்காட்டினன். பின் அந்தப்பிராமணன் உண்டகனியும் பானம்செய்த நீரும் எனக்கே அர்ப்பணமாயின. ஏனென்றால் அந்த இடத்தில் வசிப்பவரெல்லாம் யானேயன்றி வேறில்லை. இனி நீவந்தவழியைப் பார்த்துக்கொண்டு ஏகலாம்" என்றுகூற, இயமன் பயந்து நாராயணரையும் அந்தப்பிராம்மணரையும் பலமுறையும் வணங்கி "என்னால் நேரிட்ட அபாரதத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தன்னுடைய உலகம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்
விஷ்ணுக்ஷேத்திர வரலாறு முடிவுபெற்றது.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவ்யை நம:

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

விஷயசூசனை

[இந்த அத்தியாயம் இலக்ஷ்மிதேவி சரஸ்வதி இவ்விருவரும் தங்கள் தங்களுக்கே பெருமையுடைத்தென்பதையும் நாட்டிக்கொள்ள இந்திரனை வினவ, அப்பொழுது சரஸ்வதியால் அவனுக்கு வந்த சாப உருவே வரத ராஜப்பெருமாள் வீற்றிருக்கின்ற அத்திகிரி எனவும்; அந்த அத்திகிரியில் நரசிம்மர் குகாகரசிம்மராய் வீற்றிருக்கக் காரணம் இது எனவும்; பெருமாள் சந்நிதிக்குப் பின்பக்கத்தில் இரண்டுபல்லிகள் இருக்குங்காரணம் இது எனவும் இவற்றின் வரலாறுகள் இவை எனவும் விளக்குவது.]

அத்திகிரி வரலாறு.

புண்ணிய கோடிகள் வசிப்பதனால் புண்ணியகோடி எனப் பெயர் பெற்ற அத்திகிரியானது பாஞ்சாலிகை என்னும் தீர்த்தத்திற்கு 2 அம்ச தூரம் வாயு திக்கிலிருப்பது அவ்விஷ்ணு க்ஷேத்திரத்திற்கு அலங்காரமாகவுள்ள இந்தக்கிரி முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன் சாபத்தாலடைந்த யானை உருவமாதலால் அத்திகிரி எனப்பெயர் பெற்றது.

சரஸ்வதிதேவி 'இவ்வுலகத்துக்கு வேண்டிய 64 வித்தைகளுக்கும் நாம் மூலகாரணியாயிருப்பதனால் நாமே சிறந்தவள்; நமக்குச் சமானமானவர் இங்கொருவருமில்லை' என்று ஒருவரையும் மதியாது இறுமாந்து உலாவிவந்தனள். இச்சரஸ்வதி தேவியைப் போலவே இலக்ஷ்மி தேவியும் 'உலகத்துக்கு வேண்டிய சகல பாக்கியங்களுக்கும் நாம் மூலகாரணியாயிருப்பதனால் நாமே சிறந்தவள். நமக்கு சமானமானவர் எவ்வுலகினுமில்லை.' என்று ஒருவரையும் மதிக்காது இறுமாந்துலாவிவந்தனள். இவ்விருவரும் ஒருகால் சந்தித்துக்கொள்ள அக்கால் அவருள் இலக்ஷ்மிதேவி சரஸ்வதி தேவியைப் பார்த்து "நீ இறுமாந்து வருகின்றனையே; உனக்கு என்ன பெருமை இருக்கின்றது? நீ என் முன் இப்படியும் வரலாமோ?" என்று கூறினள். அதுபோலவே சரஸ்வதி

தேவியும் இலக்ஷ்மிதேவியைப் பார்த்துக் கூறினள். பின் இருவருக்கும் பெருங்கலகம் விளைந்து சுவர்க்கலோகமடைந்து இந்திரனைப் பார்த்து "இந்திரனே, எங்களிருவருள் யார் சிறந்தவள்? நீ நியாய விரோதமின்றி நடுவு நிலைமையாய் நின்று கூறுவாய்" என்றனர். இந்திரன் சரஸ்வதி தேவியைப் பார்த்து "சகல கலாவல்லி, இலக்ஷ்மிதேவி மண்ணுலகத்தாருக்கும் விண்ணுலகத்தாருக்கும் சகலஸம்பத்தையும் கொடுக்கும் தெய்வமாயிருக்கின்றாள்; அன்றியும், விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பத்தினி; உனக்கு மாமி; உலகத்தாருக்குத் தாய்; ஆகையால், இச்செந்தாமரையாளே சிறந்தவள்" என்றனன். அது கேட்ட வெண்டாமரையாள் மிகவும் கோபங்கொண்டு "நீ நியாய விரோதமாய்க் கூறினமையால் நானிடும் சாபத்துக்கு உள்ளாவாய். உனது ஸம்பத்தை நிலை நிறுத்திக்கொள்வதற்கல்லவா இப்பொழுது இலக்ஷ்மியைச் சிறப்பாகக் கூறினை. நியாயமறியாத உன்னிடம் யான் வந்தது என் அறியாமையே" எனக் கூறித் தனது மனத்தில் "இவ்விந்திரன் மிக அகங்காரியாயும், துஷ்ட சித்தமுடையவனும், மூழுமூடனும், இருக்கின்றான். இவனை இப்படியாக்கியது இவன் படைத்திருக்கும் தனகர்வமல்லவா?" என்றெண்ணி 'இவனை எவ்விதத்திலாவது நமது சாபத்திற்குள்ளாக்க வேண்டும். என்றாலோசித்து இந்திரனை நோக்கி "ஓ, இந்திர, நீ பெற்றிருக்கும் ஐசுவரிய மதத்தினால் என்னைச்சிறந்தவள் என்று கூறுவதற்கு உனது நாவெழாமற்போயிற்றல்லவா. ஆனபடியால் நீ மதமுடையயானையாகக்கடவாய்" என்று சபித்துப் போயினள்.

அதுகேட்ட இலக்ஷ்மிதேவி இந்திரனைப்பார்த்து "ஓ, இந்திர, உனக்கு இச்சாபம் தீரும் உபாயம் ஒன்றைக்கூறுகின்றேன். என்னன்னில் வரதாராஜர் வீற்றிருக்கும் ஹரிக்ஷேத்திரத்தை அடையப் பெறுவையானால் இந்த யானைவடிவம் நீங்கும். நீ அந்த ஹரிக்ஷேத்திரத்தை அடைவதற்கு ஓர் உபாயத்தைக்கூறுகின்றேன். பூலோகத்தில் சிம்மாசலம்என்று ஒருபர்வதம் இருக்கின்றது. அப்பர்வதத்திற்குச்சமீபத்தில் தண்டகாரண்யம் என்றொருஆரண்யம் உள்ளது. அவ்வாரண்யத்தில் விஷ்ணுபக்தனான பிரஹ்லாதன் என்பவன் ஒருவனிருக்கின்றான். அவனிடத்தில் நீ சென்று 32:எழுத்தோடு கூடிய நாசிம்மமந்திரத்தை உபதேசமுறையாகக் கேட்டு ஏகாக்கிரசித்தனாய்த் தியானம் செய்வையாயின் பூர்வக்